

PHẦN 10

- **C**hào bà!

- Di Ngọc vui vẻ chấp tay chào khách, người khách hơn một lần đến tìm Phương Giao.

Bà Thành Lê tha thiết:

- Tôi biết là Phương Giao ở đây, xin chị hãy cho tôi gặp cô ấy.

Di Ngọc dè dặt:

- Chuyện quan trọng không? Bà có thể nói với tôi. Cô ấy gần ngày sinh, cho nên bất cứ điều gì gây xúc động mạnh, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, tuyệt đối không được

Bà Thành Lê sùng sốt.

- Phương Giao gần sinh?

Di Ngọc cười buồn.

- Tội nghiệp! Gần ngày sinh, nó làm việc rất nhiều, bảo để có tiền nuôi con, không muốn con ra đời khổ như nó. Bà từng là mẹ, hẳn hiểu tấm lòng của một người mẹ cho nên xin để yên cho Phương Giao, đứa con là nguồn an ủi rất lớn.

Bà Thành Lê cúi mặt đau khổ:

- Những gì tôi biết được, làm cho tôi rất đau lòng. Đúng là tôi vô dụng, không ngăn cản được chồng và con mình đi sai đường. Tôi muốn gặp Phương Giao với ý hoàn toàn thiện ý, xin chị hãy tin tôi

Di Ngọc ngần ngừ:

- Được, tôi tin bà. Mời bà theo tôi!

Dưới dãy lớp học, Phương Giao đang đứng trên bục giảng. Cô dạy các em đánh vần, ráp chữ, chiếc bụng to sò sè dưới làn áo vải màu xám thật nhạt. Đám trẻ đọc ê a theo.

Cuối tiết dạy, Phương Giao tập chúng hát, tất cả cùng vỗ tay và cùng hát:

Xuân sắp về muôn nơi

Chim én rời khỏi tổ

Bay đến bên cửa sổ

Rủ mèo con đi cùng,

Đi đón xuân đầy há

Rủ thêm cún nữa nha

Én, mèo chạy ra cửa

Gặp cún đang quét nhà..."

Những cái miệng tròn và bé xinh hát theo Phương Giao. Bà Thành Lê ngây người ra nhìn, trông Phương Giao thật thanh khiết và thánh thiện.

Dì Ngọc gõ nhẹ tay lên cửa:

- Xong tiết dạy rồi, phải không Giao?

Nhìn ra thấy dì Ngọc, Phương Giao mỉm cười:

- Dạ.

Cô gật đầu chào bà Thành Lê. Bà nhìn Phương Giao đầy tình cảm:

- Tôi có chuyện muốn nói với cháu.

- Bà đợi một lát!

Phương Giao cho tan học, đám trẻ ùa ra ngoài như bầy ong vỡ tổ, hát lại những lời Phương Giao vừa dạy chúng.

Én, mèo chạy ra cửa

Gặp cún đang quét nhà..."

Phương Giao mời bà Thành Lê ngồi xuống chiếc ghế nhỏ của học trò, giọng cô vẫn hỏi nhỏ, lễ phép:

- Bà cần gì cháu?

Dì Ngọc siết nhẹ vai Phương Giao:

- Con nói chuyện với bà, đi ra ngoài.

- Dạ vâng!

Hai bàn tay Phương Giao đặt lên đầu gối, cô bình thản đợi nghe lời khách. Giữa cô và Hoàn Vũ đã kết thúc, họ còn muốn gì ở cô nữa đây?

Bà Thành Lê tha thiết.

- Phương Giao! Trước nhất, bác xin lỗi cháu.

Phương Giao cười nhẹ:

- Dạ, bác có lỗi gì đâu ạ.

- Có chứ. Lỗi không ngăn cản được con mình làm chuyện sai, để cho chồng mình chiếm đoạt tiền Hoàn Vũ, đẩy Hoàn Vũ vào con đường cùng, phải bỏ vợ.

Phương Giao cúi đầu chua xót. Những chuyện đau lòng ấy, cô đã cố quên, song mỗi lần nhớ, nỗi đau lại dấy lên.

Bà Thành Lê ghen ngào:

- Tại sao cháu khờ quá vậy? Mình là vợ chính thức lại có mang mà bỏ về viện cô nhi, rồi khi bị ép phải ly hôn cũng bằng lòng, không nghĩ đến thiệt thòi của mình và đưa con sắp chào đời.

Phương Giao ngược lên nhìn khách, cô lắc nhẹ đầu:

- Đối với cháu, đã là vợ chồng cần phải chung thủy. Khi đã không có điều ấy, sự sống chung chỉ mang đến cho nhau đau khổ, nên cháu chọn giải pháp ra đi. Bây giờ, mọi thứ đã kết thúc, chị Thanh Đào chắc đã sinh rồi hả bác?

- Làm gì có. Nó dối gạt Hoàn Vũ, bác thật đau lòng và xấu hổ.

Phương Giao cắn nhẹ môi, cô không hiểu mục đích bà Thành Lê đi tìm mình. Bà thương hại cô chăng? Chắc là không.

Bà Thành Lê vụt nắm tay Phương Giao:

- Thật sự, bác không biết là cháu mang thai, bây giờ biết được, bác nhất định trả Hoàn Vũ lo cho cháu.

Phương Giao rút tay lại:

- Xin bác đừng làm như thế! Giữa cháu và Hoàn Vũ đã kết thúc. Cháu chỉ mong sống hết đời ở đây để sinh con và nuôi con mình khôn lớn, như thế thôi.

- Cháu thụ động như vậy sao, Phương Giao?

Phương Giao đứng lên:

- Cháu mong được sống tốt và an lành ở đây xin bác đừng làm gì cả. Cháu van xin bác.

Phương Giao lùi ra cửa, cô bước đi nhanh như chạy trốn. Tuy cô không cho Hoàn Vũ được sự trong trắng, song cô đòi hỏi khi đã là vợ chồng, cần có lòng chung thủy. Làm sao cô có thể quên những đêm chờ Hoàn Vũ về trong nước mắt, trong mòn mỏi tủi hờn.

Bây giờ Phương Giao không mong gì hơn là bình yên sinh con và nuôi con. Tình yêu và vật chất xa hoa hãy để bên ngoài cánh cửa trại cô nhi.

Đang đi, Phương Giao nhăn mặt vì một cảm giác nhói đau. Cô đưa tay lên bụng, xoa nhẹ. Cơn đau mỗi lúc như nhiều hơn, mồ hôi vã ra trên trán. Phương Giao gập người xuống:

- Chị Giao! Chị sao vậy?

Thằng Tý lo lắng xoa tay lên bụng Phương Giao:

- Chị đau bụng há? Để em chạy đi gọi mẹ.

Nó ù té chạy đi, không kịp nghe Phương Giao trả lời.

Buổi chiều, nó hát to lên, bài hát Phương Giao dạy nó:

"Chị Giao sinh em bé rồi

Một thằng cún con

Nó chưa có răng.

Và cũng chưa biết cười".

- *M*i-na... Mi-na...

Hoàn Vũ đi khắp nhà tìm con Mi-na vẫn không thấy. Anh kiên nhẫn đi tìm ra sau vườn.

- Anh không tìm cho mắc công, em đã mở cửa, tống cổ nó ra ngoài đường rồi.

Hoàn Vũ quay phắt lại. Trên ghế đá cuối vườn hoa, Thanh Đào ngồi điềm nhiên cắn từng miếng táo nhai ngồm ngoàm.

Hoàn Vũ tức giận tiến lại:

- Em nói cái gì, nói lại xem?

Phun miếng táo ra khỏi miệng, Thanh Đào xẵng giọng:

- Em tổng cổ nó ra đường rồi. Nuôi trong nhà này thật chướng tai gai mắt. Anh đi làm thì thôi, về đến nhà là ôm con chó. Trong trái tim anh vẫn còn hình bóng Phương Giao, cho nên những gì liên hệ đến cô ta, em sẽ tổng đi hết như thứ rác rưởi vậy.

Hoàn Vũ trừng mắt:

- Em đi ghen với cả một con chó nữa sao? Càng ngày, anh càng thấy sợ em.

- Này! Anh đừng có chọc cho em nổi điên lên ghen. Anh không thấy là anh quá đáng sao, em là vợ của anh kia mà.

Hoàn Vũ xua tay:

- Anh không cãi với em nữa.

Lao ra cổng, Hoàn Vũ nhìn ra suốt con đường đi. Nếu bị tổng ra ngoài, chắc chắn là nó bị người ta bắt đi mất rồi. Đó là những gì liên quan đến Phương Giao cuối cùng cũng bị Thanh Đào loại bỏ đi hết. Hoàn Vũ đứng lặng bên cánh cửa, lòng anh hoang vắng cô liêu.

Mở cánh cửa, Hoàn Vũ đi luôn ra đường, anh phải đi thôi, nếu không anh sẽ điên mất. Mi-na! Mày đang ở đâu? Hoàn Vũ nghe tiếng lòng mình gào lên như thế, nhưng đúng là anh đang nhớ Phương Giao nhớ cháy lòng. Chính anh đã tự mình phá hỏng hạnh phúc của mình.

Leng keng... Leng keng...

Đang Đi, Hoàn Vũ đứng lại, vì tiếng leng keng quen thuộc, tiếng khua của lục lạc.

Ăng... ăng... một thân hình bé nhỏ lao vào chân Hoàn Vũ và dụi cả người nó vào chân anh. Anh vui mừng cúi xuống:

- Mi-na, mày sao thế này?

Người nó tèm lem bụi cát bắn lẩn nhem, bắn thiêu. Nhưng niềm vui tìm thấy nó, không làm Hoàn Vũ sợ bản, anh cúi người xuống bế nó lên:

- Mày đi đâu vậy hả? Nếu mất cả mày nữa, tao sẽ đau khổ lắm biết không?

Ôm chặt nó, vào lòng như một báu vật Hoàn Vũ mang nó về công ty, anh tắm rửa sạch sẽ cho nó. Lần đầu tiên Hoàn Vũ biết cả con Mi-na cũng cảm nhận được, khi ôm nó vào lòng, nó trở nên như người bạn thân thiết:

Áp nhẹ mặt lên lớp lông bóng mượt của nó, Hoàn Vũ ngâm ngùi. Em biết không Giao? Anh rất nhớ em, trái tim anh luôn gọi tên em.

Hoàn Vũ đứng lên khi thấy bà Thành Lê. Đây là lần đầu tiên bà đến công ty tìm anh.

Hoàn Vũ lo lắng:

- Mẹ tìm con, có chuyện gì vậy mẹ?
- Mẹ muốn nói chuyện với con một lát.
- Vâng!

Mời bà Thành Lê ngồi, Hoàn Vũ đóng cửa phòng lại. Từ thuở nhỏ, anh không có mẹ, sống trong tình thương của ông Vũ Bằng, cho nên có bà Thành Lê chỉ là mẹ vợ, nhưng Hoàn Vũ luôn xem trọng và yêu thương bà.

Rót cho bà tách trà, Hoàn Vũ lễ phép:

- Mời mẹ uống trà!
- Cảm ơn con.

Hoàn Vũ băn khoăn:

- Bộ Thanh Đào lại đau nữa hả mẹ?
- Đâu có. Con biết Thanh Đào mang thai mấy tháng rồi không?

- Thanh Đào nói hình như năm sáu tháng gì đó. Nhưng sao hả mẹ? Thật sự con rất lo cho Thanh Đào. Thanh Đào không nên có mang, chính mẹ và ba cũng không khuyên được nữa mà.

Bà Thành Lê thương hại, đúng là Hoàn Vũ khờ thật, vợ mang thai năm, sáu tháng mà không thấy bụng cũng tin. Cũng bởi Thanh Đào quá khôn ngoan, cô luôn mặc áo bầu rộng nên qua mặt Hoàn Vũ cái vèo.

Bà nghiêm mặt:

- Con tin Thanh Đào có mang?

Hoàn Vũ ngỡ ngàng:

- Tại sao mẹ lại hỏi con như vậy?

- Bởi vì mẹ là mẹ, chính mẹ cũng bị lừa dối như con.

Hoàn Vũ há hốc mồm:

- Lừa dối? Lừa dối cái gì hở mẹ?

- Nó không có thai gì cả.

Bà Thành Lê giận dữ:

- Còn con, ruồng bỏ vợ con mình vì cái gì vậy? Khi ba con mất, mẹ không tin là ông ấy không muốn con bảo bọc Phương Giao suốt đời.

Hoàn Vũ cúi đầu ăn năn:

- Con đã không làm được điều ấy, giữ được công ty đứng vững là con đã rất cố gắng rồi.

- Mẹ tin chắc bên kia thế giới, ông Vũ Bằng đau lòng biết bao nhiêu khi con ruồng rẫy vợ con mình. Sáng nay, mẹ đến thăm Phương Giao, cô ấy gần đến ngày sinh, vậy mà vẫn phải đứng lớp dạy học. Thanh Đào là con gái mẹ, song mẹ không thể bênh vực cho nó trong hoàn cảnh này được nữa rồi.

Hoàn Vũ ấp úng:

- Mẹ nói Phương Giao sắp sinh con?

- Con đúng là loại đàn ông vô tình vô nghĩa. Mẹ không vui lòng đâu khi con lo cho Thanh Đào. Một người đàn ông bạc bẽo như con rồi cũng sẽ sống bạc bẽo với Thanh Đào.

- Mẹ à! Đây là lần đầu tiên con mới biết. Phương Giao có bao giờ cho con gặp cô ấy đâu.

- Vậy bây giờ biết rồi, con sẽ làm gì đây?

- Con không biết, con bối rối lắm:

- Hãy đi tìm Phương Giao đi!

- Con cảm ơn mẹ.

Hoàn Vũ lao lại mở cửa, anh cần đi tìm Phương Giao. Vừa kéo cánh cửa ra, Hoàn Vũ giật bắn người, vì từ lúc nào, Thanh Đào đã đứng ở cửa, mặt cô hầm hầm:

- Anh đi đâu vậy?

- Anh...

Thanh Đào xô vai Hoàn Vũ lại:

- Em cảm anh đi! Anh đi, em sẽ chết.

Bà Thành Lê đứng lên:

- Con đừng gây áp lực cho Hoàn Vũ nữa. Con không thấy việc con làm là quá nhẫn tâm sao? Mấy tháng qua, con sống hạnh phúc không, hay là Hoàn Vũ lo lắng cho con chỉ vì bốn phận?

Thanh Đào nạt đùa:

- Mẹ im đi! Chuyện gia đình của con, mẹ để con giải quyết. Không ngờ mẹ là mẹ của con mà lại đi hại con, giúp người ngoài. Hùm dữ còn không ăn thịt con, tại sao mẹ nỡ hại con?

- Mẹ không hại con, mẹ muốn con trả Hoàn Vũ lại cho Phương Giao. Hoàn Vũ phải có bốn phận với Phương Giao và con của nó.

- Mẹ im đi!

Gương mặt Thanh Đào dữ tợn, cô tỏ ra hỗn hào, vô lễ với mẹ mình, Hoàn Vũ nghe mà khó chịu. Anh gắt:

- Em nói chuyện với mẹ như vậy sao? Bây giờ anh hỏi em, có đúng là em mang thai?

Đang hùng hổ, Thanh Đào lúng túng:

- Em... đúng là em không có thai, nhưng anh đừng có hòng bỏ em, anh sẽ mất công ty, Khôn ngoan, hãy sống như đã sống.

Hoàn Vũ trừng mắt. Một Thanh Đào thủ đoạn mưu mô cứ lần lượt bày ra trước mắt anh khiến anh chua xót. Điều gì đã khiến cô trở thành một con người chỉ biết vì mình như thế?

Anh lắc đầu:

- Em nghĩ rằng dùng tiền bạc và công ty thì cột chân anh lại được à? Đúng hơn anh đau lòng khi để mất công ty của ba anh, nhưng có lẽ đã đến lúc anh không nên tiếc nữa. Anh là một thằng đàn ông bất tài. Em yêu anh vì cái gì, yêu một thằng đàn ông bất tài lệ thuộc vào em?

- Không hẳn như thế, chúng ta đã có bao nhiêu là kỷ niệm êm đềm bên nhau, anh không thể phủ nhận.

- Có, anh đã xem em như bạn. Thanh Đào! Đừng lên sống gượng ép nữa, em đau khổ và anh cũng đau khổ. Em nhận rõ ra là chúng ta không có hạnh phúc khi bên nhau kia mà.

- Không! Em không muốn mất anh.

Thanh Đào nhào lại, cô ôm lấy Hoàn Vũ:

- Anh không có quyền bỏ em.

Hoàn Vũ đau đớn:

- Em nghĩ là với bao nhiêu chuyện em đã làm, lừa dối anh và cùng với ba em dồn anh vào con đường cùng, thì tình cảm anh dành cho em sao? Em làm tổn thương em và tổn thương anh nữa.

Gỡ tay Thanh Đào ra, Hoàn Vũ tiến lại cửa. Thanh Đào hét lên, cô chụp con dao rọc giấy trên bàn Hoàn Vũ:

- Anh đứng lại, nếu không em sẽ tự tử đó.

Bà Thành Lê kêu iên kinh hoàng:

- Con điên rồi sao Đào?

- Mẹ đừng can thiệp vào chuyện của con. Tại mẹ mà ra có sự này, con hận mẹ...

Hoàn Vũ quay lại nghiêm giọng:

- Em bỏ con dao xuống đi. Em nghĩ là uy hiếp anh, anh sẽ ở lại với em. Tại sao lại tự hành hạ nhau đến thế?

- Em không muốn biết gì cả, em không cho anh đi tìm Phương Giao. Tại sao vậy? Từ lâu lắm, em nói em với người này người nọ, anh cũng tin, còn em nói em yêu anh thì anh cho là em đùa. Để rồi sau đó, anh phải lòng Phương Giao mà không hề nghĩ là em đã đau khổ như thế nào khi anh cưới vợ. Cuộc sống của em còn ý nghĩa gì nữa khi mất anh.

Hoàn Vũ buông thông tay, lúc bà Thành Lê tiến lại gần Thanh Đào van lơn?

- Con đưa dao cho mẹ. Dao đó nhọn lắm. Bất kỳ điều gì đi nữa, thì khi đã không yêu con, thì chỉ có sự thương hại. Con mong sự thương hại gượng ép vậy sao?

- Không, mẹ tránh ra đi. Con muốn anh Vũ phải thề với con, không được đi tìm Phương Giao. Anh Vũ, thề đi!

Bà Thành Lê bực mình:

- Con không thấy là con quá đáng sao?

- Mẹ tránh ra đi!

Bà Thành Lê xông vào giật con dao. Thanh Đào tức giận quơ dao lên:

- Con nói mẹ tránh ra!

Hai mẹ con giằng co nhau, Hoàn Vũ tức giận:

- Mẹ không nên can thiệp vào nữa.

Anh nắm cườm tay Thanh Đào bóp mạnh, con dao rớt xuống. Đá con dao ra cửa, Hoàn Vũ bỏ đi:

- Hoàn Vũ...

Thanh Đào nhặt con dao, cô đuổi theo Hoàn Vũ và nhắm ngay anh chĩa con dao thẳng tới. Hoàn Vũ quay lại hứng trọn mũi dao giật dữ...

- Á!

Đưa tay lên ngực, Hoàn Vũ kêu lên đau đớn. Máu từ ngực anh trào ra ướt đầm. Thanh Đào run rẩy lùi lại:

- Em bảo anh đừng đi mà, tại sao anh vẫn cứ muốn đi, hả?

Thanh Đào quy xuống ngã quay lơ giữa tiếng kêu thất thanh của bà Thành Lê. Cô nén đau, Hoàn Vũ đứng dậy đi lại gần Thanh Đào, cô đã ngất đi nằm quay lơ.

Hoàn Vũ nóng nảy đi qua đi lại. Gần nửa giờ đồng hồ mà cánh cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở ra:

- Sao rồi?

Ông Thành Lê vừa đến đã túm lấy ngực áo Hoàn Vũ, rồi xô anh té bật ngửa ra:

- Con gái tao mà có mệnh hệ nào, tao sẽ giết mày chết.

Hoàn Vũ cố gượng lại, anh không trách ông Thành Lê quá nóng nảy, dù gì cũng có phần lỗi của anh trong đó.

Bà Thành Lê đứng che cho Hoàn Vũ:

- Ông làm dữ để làm gì? Ông có dám thề là không có ông dự phần vào viện hãm hại Hoàn Vũ? Ông biết là Thanh Đào bệnh tim và không thể nào sinh con hay có con được mà.

- Bà hãy im mồm lại đi!

Cửa phòng cấp cứu vụt mở ra, Hoàn Vũ vội lao lại:

- Bác sĩ...

- Cô ấy qua được nguy hiểm rồi, có điều là Hoàn Vũ nóng nảy:

- Sao hả bác sĩ?

- Cô ấy bị liệt nửa người, muốn hồi phục cũng cần có thời gian khá lâu.

Bà Thành Lê rụng ròi. "Liệt nửa người!" Nước mắt của bà òa vỡ ra:

- Hoàn Vũ à! Lúc này mẹ không xin con gì cả, vì mẹ biết nếu như con vì bệnh tật của Thanh Đào mà ở lại bên nó đi nữa, trái tim của con vẫn đành trọn vẹn cho vợ của con. Nhưng dù sao mẹ cũng mong con hãy vì chút tình cảm vợ chồng, giúp Thanh Đào qua cú sốc này.

Hoàn Vũ ngậm ngùi:

- Mẹ không bảo thì chăm lo Thanh Đào, cũng là bổn phận của con.

Hai người cùng vào thăm Thanh Đào, cô đang ôm mặt khóc nức nở:

- Con không muốn sống nữa, con muốn chết, hãy để cho con chết. Mất anh Vũ rồi, con không muốn sống nữa.

Ôm cô, vào lòng, Hoàn Vũ vỗ về:

- Anh không đi đâu cả, anh sẽ ở bên cạnh em mà.

- Có thật không? Anh thề đi?

Hoàn Vũ gạt nhẹ, lòng anh thềm chua xót. Anh có lỗi ngàn lần, vạn lần với em Giao ạ, cả con của chúng mình. Con chúng mình chào đời hay chưa? Cho đến giờ này, anh mới hiểu được trái tim em, quá muộn màng rồi phải không em?

Thanh Đào nằm lặng yên trên giường, một phân nửa thân dưới của cô bị liệt mất cảm giác, mọi cử động đều theo ý muốn không thực hiện được.

Lúc này Hoàn Vũ lo lắng túc trực bên giường, song điều này không còn làm Thanh Đào vui nữa, chỉ là sự gượng ép là trách nhiệm. Đôi mắt Hoàn Vũ xa xăm dù anh ở cạnh cô. Đôi mắt ấy chưa niếm ray rứt và khổ đau.

Ngày hôm qua anh trở về nhà và ngồi giam mình trong phòng tối. Anh biết mình có đứa con trai, nặng ba ký lô tư, nổi ray rứt có lỗi oằn nặng trong tim anh. Hai người nằm bên nhau, hai tâm hồn không hướng về nhau, cái cảm giác đến nặng nề ngột ngạt.

Ngoài khung cửa, màu trời chiều vàng ánh gió hiu nhẹ, một buổi chiều thật đẹp. Hoàn Vũ chợt ngồi dậy:

- Em muốn ra vườn hoa không, anh đưa em ra đó nghen?

Thanh Đào gạt đầu. Phải thay đổi nếu không cô ngột ngạt chán chết mất mà thôi. Hoàn Vũ bế Thanh Đào ngồi lên xe lăn, đẩy ra vườn hoa. Nắng chiều nhạt soi những sợi nắng yếu ớt, bướm vẫn nhớn nhoe ve vãn lên những đóa hoa.

Thanh Đào ngắm khắp lượt vườn hoa rồi quay nhìn Hoàn Vũ:

- Anh đi thăm Phương Giao rồi phải không?

Hoàn Vũ dè dặt sợ bệnh Thanh Đào tái phát:

- Anh biết cô sinh con trai thôi, còn đang ở cũ, di Ngọc đâu cho gặp. Anh gửi một ít sữa, đường và quần áo cho em bé, xong đi về.

- Anh có thấy là chúng mình bên nhau nặng nề không? Ngoài giờ đi làm, anh còn phải lo cho em.

Hoàn Vũ cười nhẹ:

- Có gì đâu. Lo cho em là bổn phận của anh mà. Chồng thì phải lo cho vợ.

- Đúng là chồng thì phải lo cho vợ. Sắp tới em và mẹ đi Pháp trị bệnh cho em.

- Phải đó. Anh nghĩ bệnh của em tại thời thôi, em sẽ khôi phục mà.

- Em cũng hy vọng như thế. Có điều em định ở luôn bên Pháp. Em không muốn buộc anh gượng ép lo cho em nữa. Một người đàn bà trở thành gánh nặng và không sinh con được cho chồng... em không muốn là kẻ ích kỷ, vì có một ngày nào đó, sự thương hại của anh dành cho em không còn nữa, mà là sự thù hận em biết sẽ như thế.

- Thanh Đào, đừng suy nghĩ viển vông nữa!

- Em đang nghĩ thực tế đó chứ. Những ngày nằm trên giường, muốn xoay chuyển hay ngồi dậy, không tự làm được, em trở thành con người bi quan. Tại sao em lại như thế này? Tại em và cũng có lẽ là ông trời muốn trừng phạt em.

- Anh bảo em đừng nghĩ vớ vẩn nữa mà. Sang Pháp trị bệnh, nhất định sẽ khỏi.

- Hoàn Vũ! Chúng ta ly hôn và anh đi tìm Phương Giao, lo cho mẹ con Phương Giao đi. Anh chẳng nói trên đời này, không có đau khổ nào lớn bằng là không có cha mẹ.

Hoàn Vũ ngời im nhìn Thanh Đào. Anh quá quen với những cơn điên của cô và tốt nhất là không nên vội mừng.

- Anh không tin lần này em nói nghiêm chỉnh à? Em nói thật đó. Ngày mai, em muốn về nhà của em, cho đến khi em và mẹ sang Pháp. Nhưng dù bất kỳ hoàn cảnh nào, em vẫn mãi yêu anh, Vũ ạ.

Thanh Đào nghẹn ngào cúi mặt, những giọt nước mắt nóng hổi rơi nhanh trên tay cô. Hoàn Vũ thương cảm ôm Thanh Đào vào lòng:

- Anh có lỗi với em. Xin em hiểu cho rằng con tim có những lý lẽ riêng của nó, anh không hề muốn làm cho em phải đau khổ.

- Em biết...

Thanh Đào hít mạnh không khí trong lành vào người. Phải cố gắng lắm, cô mới có quyết định này, nói ra được rồi, lòng cô thấy thanh thản. Có thể khi xa anh, rất lâu cô mới quên anh, và cũng có thể cả đời, cô không quên được anh cũng nên, nhưng rồi cô sẽ quên và sẽ quên.

Nắng chiều tắt từ lâu, không gian chuyển màu nhờ nhờ tối. Hoàn Vũ khe khẽ:

- Anh đưa em vào nhà nhen. Gió chiều lạnh lắm.

- Không, em muốn ngồi đây. Từ nay, em sẽ tập mỗi chiều ngồi một mình, để sau này có thể chịu đựng được khi không có anh.

Trời ơi! Hoàn Vũ kêu thảm trong cổ họng. Cuộc chia tay này sao cũng xót xa và đầm nước mắt.

Anh siết nhẹ cô vào lòng:

- Anh đâu có muốn em chia tay.

- Nhưng có một điều duy nhất là anh không yêu em, anh thương hại em. Giá như trước kia, em sẽ nói anh thương hại em, em cũng bất chấp. Nhưng bây giờ em hiểu được thương hại đau đớn lắm ạ. Anh vào nhà đi, em muốn một mình.

Thanh Đào đẩy chiếc xe lăn cho đi tới dưới cây hoa sứ, cô ngồi lặng yên khi bóng tối vây phủ quanh cô.

Em bây giờ cũng vẫn là em

Nhưng ngày mai... ngày mai, ai mà biết được

Thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả

Chỉ xin một điều, hãy nhớ những ngày mình từng cho nhau".

Giơ bàn tay lên, bàn tay hãy còn đeo chiếc nhẫn của Hoàn Vũ. Thanh Đào kéo nhẹ nó ra, cô ngậm ngùi vút mạnh nó bay lên cao. Không có âm thanh của vật rơi, dường như nó đã nằm lẩn vào đám cỏ xanh. Nước mắt Thanh Đào nhạt nhòa...

Leng keng... Leng keng...

Tiếng khua reo của lục lạc tiếng nhạc lục lạc quen thuộc. Phương Giao nghiêng đầu nghe ngóng. Leng keng... Leng keng... rồi gáu... gáu... tiếng sủa của con Mi-na... Và...

Đúng là con Mi-na nhảy chồm vào người Phương Giao, nó liếm tay và kêu lên tiếng mừng vui.

Phương Giao mừng rỡ bế nó lên:

- Mi-na? Sao mày cũng ở đây vậy?

Gáu... gáu... Như để trả lời Phương Giao, con Mi-na sủa to lên:

- Suyt? - Phương Giao đặt ngón tay lên mõm con Mi-na - Em bé sẽ giật mình đấy.

Đồng thời, một bóng người to sẫm như ông khổng lồ hiện ra nơi cửa, với mái rử buồn trên trán, đôi mắt sâu dịu dàng.

Hoàn Vũ, anh nhìn Phương Giao bằng cái nhìn thương yêu. Phương Giao bối rối cúi đầu Từ một tháng nay, Hoàn Vũ cứ đến đến một cách kiên nhẫn. Anh không nói gì cả, mà ngồi nhìn con trai, nựng nịu nó.

Yên lặng, không gian ngọt ngào quá. Phương Giao đứng lên:

- Anh đã mang con Mi-na đến, hãy để nó lại đây!

- Em giữ con Mi-na lại, còn anh thì không, sao nỡ bắt công với anh như vậy.

- Anh đừng ép em. Bây giờ, em chỉ mong sống bình thân nuôi con.

- Em nghĩ bé Bin là của mình em sao?

- Chúng ta đã ly hôn...

- Nhưng nếu không có anh, em... làm sao có bé Bin, đúng không?

- Này! Nếu anh đến đây nói như vậy, thì đi về cho.

- Anh biết ngay khi anh nói câu này, em sẽ nổi giận, nhưng đó là sự thật. Có anh mới có bé Bin, vậy thì tại sao anh không có quyền nhìn con, hay lo cho con của mình.

- Bởi vì anh đã từ chối quyền làm cha.

- Đúng là anh sai, hãy cho anh cơ hội chuộc lại lỗi lầm của anh.

Hoàn Vũ quỳ sụp xuống chân Phương Giao, như sẵn sàng chờ sự trừng phạt của cô Phương Giao bối rối:

- Anh đứng lên đi, đừng quỳ như vậy, kỳ lắm.

- Anh sẽ quỳ cho đến khi nào em tha thứ cho anh, Phương Giao. Chúng ta đều mồ côi, anh hiểu sự khát khao có cha và mẹ như thế nào. Lẽ nào em bắt con của chúng mình lớn lên không có tình cảm gia đình như cha mẹ của chúng. Hãy vì con tha thứ cho anh.

Hoàn Vũ ôm chân Phương Giao, mắt anh nhìn cô cầu khẩn van lơn. Phương Giao quay đi:

- Tại sao anh ép buộc em như vậy?

Tình cảm cũng như ly nước đầy tràn ra rồi, có thể lấy lại sao anh?

- Anh biết là không thể. Cuộc đời có những lỗi lầm đáng tha thứ, như cô nhân nói "đánh người chạy đi, chứ ai đánh người chạy lại" hả em?

Phương Giao cắn môi cố ngăn tiếng nấc, nhưng những dòng nước mắt cứ tràn lại cô, tuôn tràn trên má, cuối cùng là tiếng khóc, tiếng khóc hờn tuổi...

- Hãy tha thứ cho anh...

Hoàn Vũ chồm lên, anh ôm Phương Giao trong vòng tay mình, nhẹ lau nước mắt cho cô bằng nụ hôn nồng ấm. Trong nôi, bé Bin mở to mắt nhìn cả hai, đôi mắt xanh trong veo.

Phương Giao hiểu, cô cần mở rộng tấm lòng tha thứ.